

Ses Feixes d'Eivissa, en perill

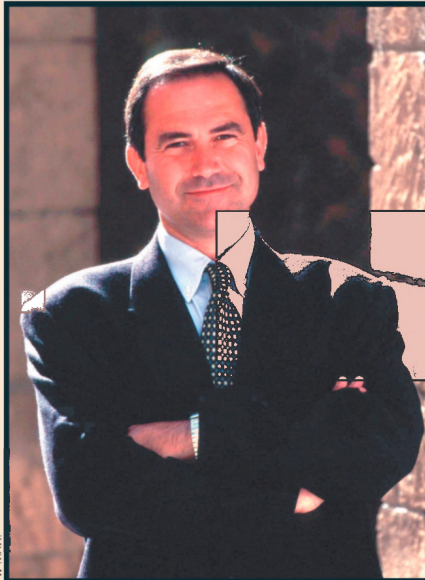
L'alcalde socialista no descarta edificar una zona que el Pacte vol protegir.

Per si no hi havia prou problemes en el Pacte Progressista d'Eivissa, la protecció d'un dels darrers espais sense edificar de la ciutat ha accentuat encara més les diferències. Mentre que una part de la coalició d'esquerra vol protegir íntegrament ses Feixes de Vila (un dels darrers vestigis d'una ampla zona humida que envoltava la ciutat fa un segle), l'alcalde socialista Xico Tarrés és partidari d'edificar-ne, almenys, una bona part.

L'anterior Consell Insular, governat pel Pacte, després de declarar la zona Bé d'Interès Cultural (BIC), va elaborar un pla especial que protegia l'indret i amb el qual aconsellava de declarar-lo inedificable. L'Ajuntament d'Eivissa, que inicialment va acceptar (sense gaire entusiasme) aquest pla especial, ha anunciat ara que n'encarregarà un altre de diferent per determinar exactament "què s'hi pot construir i què no s'hi pot construir, a ses Feixes". Aquest anunci ha estat fruit d'un acord amb el nou Consell Insular del PP i ha despertat la indignació d'una part del Pacte, que ho considera una desautorització del pla especial fet per l'anterior Conselleria progressista. A més, els contraris als permisos per a l'edificació temen que aquest nou dictamen sigui només el pas previ a declarar urbanitzable la zona.

L'anterior consellera de Cultura, Fanny Tur, juntament amb grups ecologistes i culturals, així com els partits minoritaris del Pacte (IU, ENE-PSM i ERC), vol que ses Feixes siguin convertides en un gran parc urbà, on es pugui gaudir, entre altres coses, dels "portals de feixa" (singulars construccions úniques en el món) que encara queden en aquesta zona. L'Ajuntament de Tarrés, però, prefereix que es pugui "compatibilitzar" aquest parc amb la construcció d'una determinada superfície.

Ara, l'Ajuntament es troba en plena revisió del seu pla general urbanístic, que preveu declarar sòl rústic tota la zona de ses Feixes. No obstant això, les elevades compensacions econòmiques que, segons l'alcalde, s'hauria de pagar

Xico Tarrés, alcalde d'Eivissa, es mostra ara a favor d'edificar a ses Feixes.

als propietaris per anul·lar l'anterior qualificació de sòl urbà, podrien fer replantejar aquest objectiu.

Tarrés argumenta que "la situació ha canviat" respecte a l'anterior legislatura, ja que amb l'anterior govern hi havia diners assegurats per compensar els propietaris —provinents de l'ecotaxa—, i ara, amb l'anul·lació d'aquest impost, el pressupost minvarà. La resta de partits del Pacte afirmen, en canvi, que aquest problema no ha de ser l'excusa per claudicar davant el ciment, i que "cal buscar diners en altres llocs o inventar altres fórmules de compensació".

Esquerra Unida, per exemple, ha acusat Xico Tarrés de patir "síndrome d'Estocolm" enfront del PP, mentre que els ecologistes recorden que qui té drets damunt la zona no són només els propietaris "sinó també la població de tot el municipi, que ha de poder gaudir d'espais oberts". En qualsevol cas, l'Ajuntament d'Eivissa, única institució pitüüsa que continua governada per l'esquerra, afronta ara el repte d'aclarir el contenciós intern que té plantejat.

Joan Lluís Ferrer

El Nobel que tenia una casa a Bellpuig

Un gran enrenou s'ha obert aquests darrers dies a les comarques de Lleida. Realitat i ficció es van confondre i va córrer el rumor que l'escriptor sud-africà J. M. Coetzee, premiat el passat 2 d'octubre amb el Nobel de literatura, tenia una casa a Bellpuig (Urgell).

El fet és que l'escriptor sud-africà descriu en un conte, "A house in Spain", amb immensa precisió, una casa d'aquest poble, raó per la qual els veïns de la població van suposar que l'havia comprada. El rumor, inevitablement, ràpidament va passar a donar-se per cert, i en rebre el premi Llibreter el passat mes de juny tots els mitjans de comunicació van recollir i divulgar la notícia. Josep Pont, alcalde del poble, va ser de fet el primer interessat a conèixer aquest veí tan il·lustre, però en no treure'n l'aigua clara tot va quedar en una anècdota.

No va ser, doncs, fins al passat 2 d'octubre —en concedir-li el Nobel—, que el tema no va tornar a ser notícia. Periodistes, veïns i autoritats van moure fils per localitzar l'escriptor i esbrinar si realment passava temporades a la casa de l'Urgell. Atesa la seva fama d'esquerp, la seva aversió a les entrevistes i la gelosia amb què vetlla la seva intimitat, no estranyava a ningú que aquest militant *antiapartheid* fos tan fonedís. Finalment, però, es va saber que la relació de Coetzee amb Bellpuig era estrictament literària, i que la casa descrita al conte, una masia del segle XIII presidida per una enorme figuera al final d'un carrer tranquil voltat de camps de blat de moro, era Cal Ra, enderrocada ja fa quinze anys. Els més grans del poble asseguruen que l'antic propietari era un home cultivat amb amics escriptors. Potser Coetzee en fos un? Ningú no gosa afirmar-ho, però el cas és que l'escriptor sud-africà no té casa a Bellpuig. L'alcalde, però, ja l'ha convidat a visitar el poble.

Anna Sàez